

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om en Oversættelse af den poetiske Edda

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 471. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_131-txt-shoot-idm513/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Herf vil jeg kuste
 Livet: Konge,
 Børend du latter
 Blodige Bronje.
 Helge! dit Haar er
 Filtret af Dødsfed,
 Sønske er Kongen
 Sprængt med Balbid,
 Haanden paa Hognes
 Raag er nu isfold,
 Hver kan jeg: Gudlung!
 Ved dig taade!

Helge.

Sevafjelds Sigrun!
 Enc du volder
 At med Harmdig
 Helge sprænges.
 Gulbrud du græder,
 Søklare Søster!
 Børend du sover,
 Bitter Taarer,
 Hver falter blidig
 Kongen i Herte,
 Jøfælde Indre
 Krænges af Sorgen.

Glade vi drille
 Dyrer Væbke,
 Dog vi milded
 Høst og Lande,
 Ingen Mand Kal
 Sørgføad sjanqe,
 Dog han Saar mig
 Ser i Væstet.

Nu ere Brude
 Korborgne i Høien
 Kongedise
 Høst og Dede.

Sigrun redte Seng udi Høien og kvad:
 Her har jeg, Helge,
 Vifingers Etvand!

Men af Harme
 Rødet dig Sengen,
 Konge! i Haanen
 Vil jeg dig loot,
 Saa som jeg sov hos
 Levende Lofdung.

Helge.

Intet jeg nævner
 Værte og stide
 Underligt mir paa
 Sevaf Jelde,
 Hognes Datter,
 Hvid i Høien,
 Søve vil i
 Dødmands Krime,
 Løer du ogsaa
 Konningedatter!

Tid er at ride
 Nede Veit,
 Vleget Hest Kal
 Luffski træde.
 Vest for Vindhjelms
 Vre jeg Kal rare
 Børend af Høien
 Søisfallet vakket.

Helge og hans Mand vede deres Raad; men
 Kvinderne ginge hjem til Huse. Under Dags Af-
 ten lod Sigrun Ternen holde Vagt hos Høien,
 men ved Midnat, der Sigrun kom did, kvad
 hun:

Kommet var Sigmunds
 Son, hvis han agted
 Hid fra Odins
 Gald at komme
 Haabet om Drottens
 Komme kun gremes,
 Naar sig paa Kvile
 Englene sætte
 Og naar til Drømning
 Drotterne drue.

Herf vil jeg kuste
 Livet: Konge,
 Førend du falter
 Blodige Bronje.
 Helge! dit Haar er
 Filtret af Dødsfæd,
 Sønst: er Kongen
 Sprængt med Balbid,
 Haanden paa Hognes
 Raag er nu isfold,
 Hver kan jeg: Gudlung!
 Ved dig taade!

Helge.

Sevastheds Sigrun!
 Enc du volder
 At med Harmdig
 Helge sprænger.
 Gulbrud du græder,
 Søstlere Søster!
 Seend du sover,
 Bitter Taarer,
 Hver falter blidig
 Kongen i Herte,
 Jofolde Indre
 Trænges af Sorgen.

Glade vi drille
 Dyrer Væbke,
 Dog vi miled
 Høst og Lande,
 Ingen Mand Kal
 Sørgføad sjange,
 Dog han Saar mig
 Ser i Væstet.

Nu ere Brude
 Korborgne i Høien
 Kongedise
 Høst og Dede.

Sigrun redde Seng udi Høien og kvad:
 Her har jeg, Helge,
 Vifingers Etvand!

Men af Harme
 Rødet dig Sengen,
 Konge! i Haanen
 Vil jeg dig loot,
 Saa som jeg sov hos
 Levende Lofdung.

Helge.

Intet jeg nævner
 Værte og stide
 Underligt mir paa
 Sevast Hjelde,
 Hognes Datter,
 Hvid i Høien,
 Søve vil i
 Dødmands Krime,
 Leer du ogsaa
 Konningedatter!

Tid er at ride
 Nede Veit,
 Vlege Hest Kal
 Luffti træde.
 Vest for Windhjelms
 Vre jeg Kal rare
 Førend af Høien
 Seirfallet vakket.

Helge og hans Mand vede deres Raad; men
 Kvinderne ginge hjem til Huse. Under Dags Af-
 ten lod Sigrun Ternen holde Vagt hos Høien,
 men ved Midnat, der Sigrun kom did, kvad
 hun:

Kommet var Sigmunds
 Son, hvis han agted
 Hid fra Odins
 Gald at komme
 Haabet om Drottens
 Komme kun gremes,
 Naar sig paa Kvile
 Englene sætte
 Og naar til Drømeing
 Drotterne drue.

